

A szalmaszál, a bab és a parázs

Eccer egy idős asszony nekifogott babot főzni. Ahogy rakta a babot a levesbe, kiugrott egy babszem, leesett a fődre. Annak idejinn szalmávó' is tüzeltek. A szóma jól égett, gyorsan, így hát abbó' is mindíg lepottyant egy darab. Kiesett a porheltbú' egy parázsszem is, mellé a bab mellé, a szalmák közé. Aszongya a bab:

– Tudod mit pajtás? Gyere pajtás, parázspajtás, eeme gyünk vándorútra.

Aszongya egy hosszú szép szál szóma:

– Én is veletek tartok, mer' még utóbb eléget ez a' öregasszony.

Jó' van, mennek, mendegének. Ahogy mennek, mendegének, egyszer csak egy hatalmas nagy kocsinyomho' érték. No aszongya a bab:

– Ezen ugyan nem jutunk át! Há' hogyan mennyünk át? Nem tudjuk megkerúni se, hisz olyan hosszú, hogy a' egész világot beéri.

– Tudjátok mit? – mondja a szóma. – Én keresztül fekszek ezen a kocsinyomon, ték meg szépen átmentek rajtam.

Úgy is lett. A szóma lefeküdt a kocsinyomra, elindút a parázs szépen, hogy átmegy rajta. De aléghogy beért a közepire, derékon égette a szómát, bepottyant a vízbe. Amikor ezt a bab meglátto úgy nevetett, hogy kipukkadt a' ódala, és amikor kidurrint a' ódala nem tudta befogni szegény.

– Mit csináljok? Kidűl a belem!

Ippen arra sétált egy fítózó varga , gyorsan összevarrta neki a' ódalát, és azóta minden babnak a' ódala fekete, mer' a vargának csak fekete cernájo vót.